

Kulttuurisodat

Oikeistopopulistisessa politiikassa termit *kulttuurisota*, *woke*, *kulttuurimarxismi* ja *poliittinen korrektius* ovat arkipäiväistyneet. Termeillä ja niiden konnotaatioilla vedotaan kristillisiin arvoihin ja maalaisjärkeen uskovan kansan mielipiteisiin ja tunteisiin.

Perinteisiä arvoja edustavat erityisest: koti, uskonto, isänmaa ja niihin läheisesti liittyvät arvot. Kulttuuriliberalismi, LGBT, woke, intersektionaalinen feminismi, ilmastoöyhötys, valtamediat, viherpiiperrys jne. kuuluvat kulttuurisodan rintamalinjan vastakkaiselle puolelle.

Vastakkainasettelu on ilmeinen. Oikeistopopulistisisen ajattelun mukaan vihervasemmisto hyökkää konservatiivista oikeistoa vastaan monella rintamalla, mutta aivan erityisesti mediassa, tieteessä, kulttuurissa ja yliopistoissa.

Venäjän hyökkäys Ukrainaan ja ja venäläisten tuntema vastenmielisyys läntisiä arvoja kohtaan on indoktrinoitu kansalle kulttuurisodan terminologialla: Venäjä taistelee isänmaan, kansan ja perinteisten arvojen puolesta homoutta ja muita *saatanallisia* läntisiä arvoja vastaan. Venäläistä ajattelua alleviivaa *ultranationalistinen rushismi*, antidemokraattisuus, antiliberalismi ja seksuaalisia vähemmistöjä polkeva politiikka.

Kulttuurisotaa ruokkii kuitenkin juuri oikeistopopulismi ja erityisesti traditionaalisia arvoja kannattavat mielipidevaikuttajat (*influencer*), kuten Tucker Carlson ja vastikään Suomessa vierailut Jordan Peterson. He vastustavat syvästi vasemmistolaisia arvoja ja ovat ideologisesti päätyneet kannattamaan Vladimir Putinia ja tämän *rappeutunutta* länttä vastustavaa voimapolitiikkaa.

Suomessa konservatiivinen oikeisto imee vaikutteita Yhdysvaltojen maga-republikaaneilta ja Euroopan

äärioikeistolaisilta liikkeiltä. Äärioikeistolaiseen ajatteluun sisältyy rakenteellisesti ideologinen konflikti ja sen ylläpitäminen. Vihervasemmistolaiset ja keskustaliberaalit liikkeet muodostavat osin päällekkäisiä ja toisiinsa lomittuvia arvorakenteita, mutta eivät yhtenäistä yhteiskunnallisen jatkuvan konfliktin ideologiaa.

Suomessa kulttuurisodan terminologiaa, argumentteja ja narratiivia toistaa Perussuomalaiset, joiden politiittinen ideologia on monin tavoin imitoitu Yhdysvaltojen äärikonservatiiveilta ja Euroopan äärioikeistolaisilta tyhmiltä.

Aiheeseen liittyen:

- Äärioikeistolaisuus: Historiaa ja määritelmiä
- Informaatiovaikuttaminen: disinformaation psykologia

Kuva: Bismarck (vasemmalla) ja paavi (oikealla), Kladderadatsch, 1875

Kulttuurisodalla tarkoitetaan sosiaalisten ryhmien välistä konfliktia ja yhteiskunnallista kamppailua arvoista, uskomuksista ja poliittisista käytännöistä [1].

Kulttuurisota viittaa yhteiskunnalliseen polarisaatioon ja ilmiöihin joista vallitsee poliittinen, ideologinen, uskonnollinen tai eettinen erimielisyys. Sen nykyaikainen käyttö voidaan johtaa yhteiskunnalliseen ilmiöön, jossa erilaisia arvoja ja ideologioita kannattavat sosiaaliset ryhmät yrittävät ohjata julkista keskustelua, mielipiteitä, politiikkaa ja vastakkainasettelua [2][3][4].

Yhteiskunnallisia kiistakysymyksiä ovat esimerkiksi abortti, homoseksuaalisuus, transsukupuolisten oikeudet, pornografia, monikulttuurisuus, rasismi ja muut kulttuuriset konfliktit, jotka perustuvat arvoihin, moraaliin ja elämäntyyliin. Ilmiöitä kuvataan suurimmiksi yhteiskuntaa polarisoiviksi jakolinjoiksi.

Termi kulttuurisota on käännös saksalaisesta termistä *Kulturkampf* ('kulttuuritaistelu'). Rudolf Virchowin keksimä saksalainen termi *Kulturkampf* viittasi alkuaan kulttuuristen ja uskonnollisten ryhmien väliseen yhteenottoon Saksassa 1871-1878, jolloin Rautakansleri Otto von Bismarck johti kamppailua roomalaiskatolisen kirkon kasvavaa vaikutusvaltaa vastaan [5][6].

Disclaimer: Ideologinen jako oikeistoon ja vasemmistoon tulkitaan usein yksinkertaistavasti jakona taloudellisiin ihanteisiin (kapitalismi vs. sosialismi). Jakolinja on syvempi ja mutkikkaampi. Oikeisto ja vasemmisto rakentuvat osittain vastakkaisista arvoista (konservatismi vs. liberalismi). Tässä ja yleisemminkin käsittelen oikeistoa ja vasemmistoa laajasti arvopoliittisesti tulkittuina, ellei erikseen muuta mainita.

Poliittinen korrektius

Poliittinen korrektius (*political correctness*, PC) on kielenkäytön tai toiminnan tapa, joka pyrkii olemaan loukkaamatta ketään. Se on sellaisen kielenkäytön tai toiminnan välttämistä, jonka koetaan sulkevan pois, loukkaavan tai syrjivän ihmisryhmiä, joiden katsotaan olevan sosiaalisesti epäedullisessa tai syrjityssä asemassa.

Ilmaisulla viitataan myös halventavasti tai kriittisesti kielenkäyttöön tai toimintaan, jonka katsotaan myötäilevän kyseenalaisella tavalla "liberaalia", "radikaalia" tai "tiedostavaa" mielipidettä.

Aikaisemmin käsite tarkoitti englannin kielessä vain yhdenmukaisuutta vallitsevan yhteiskunnallisen ajattelun tai politiikan kanssa. Silloin poliittinen korrektius tarkoitti kirjaimellisesti korrektia, soveliasta, viittaamatta enemmälti sellaiseen kieleen, jota joku voisi pitää ei-liberaalina tai syrjivänä.

Yhdysvalloissa ilmaisua alettiin käyttää 1970-luvulla feminististen ja vasemmistolaisten liikkeiden vaikutuksesta. Varhaisimman yksiselitteisen viittauksen poliittisesti korrektiin nykyisessä yleisesti ymmärrettyssä mielessä on esittänyt Toni Caden lehdessä *The Black Woman* (1970): "Mies ei voi olla yhtä aikaa poliittisesti korrekti ja sovinisti."

Yhdysvalloissa liberaalin vasemmiston käyttämää "poliittista korrektiutta" tai jopa sen määrittelyä ovat voimakkaasti kyseenalaistaneet muiden poliittisten näkökantojen edustajat ja jopa vasemmistolaiset itse.

Välihuomio

Suomessa verkkohäirintä, ahdistelu, maalittaminen ja raiskaus- ja tappouhkaukset kohdistuvat erityisesti vasemmistolaisiin naisiin, liberaaleihin, feministeihin sekä etnisiin ja

seksuaalisiin vähemmistöihin. Tunnetuin esimerkki on aggressiivisen mustamaalaus- ja uhkailukampanjan kohteeksi joutunut Putinin trolleista kirjoittanut toimittaja Jessikka Aro. Nettivaino ja vihapuhe ovat sosiaalisen median alustoilla valitettavan arkipäiväisiä ilmiöitä.

Laitaoikeistolaiset ihmiset, järjestöt ja puolueet kannattavat avoimesti (sananvapauteen vedoten) disinformaation ja malinformaation levittämistä, vihapuhetta, maalittamista, nettihäirintää ja onlinehäpäisyä. Nämä ovat kulttuurisodan aseita.

Kulttuurisota korostuu sosiaalisen median alustoilla, joissa kirjoittajien mielipiteet pelkistyvät binäärisiksi joko-tai-asenteiksi: olet joko kommunisti tai natsi, ilmastouskovainen tai ilmastodenialisti, rokoteuskovainen tai rokotedenialisti, russofoobikko tai putinisti,.. Se, että ajattelusta häviää *mielipide-erojen gradientti* polarisoi meidät yhä voimakkaammin toisiamme vastaan.

Yhdysvallat

Ethnocultural politics in the United States

1920s–1980: Kulttuurisodan juuret

Amerikkalaisessa käytössä "kulttuurisota" voi tarkoittaa ristiriitaa niiden arvojen välillä, joita pidetään perinteisinä tai konservatiivisinä ja niiden arvojen välillä, joita pidetään progressiivisinä tai liberaaleina.

Tämä tulkinta yleistyi 1920-luvulla, kun amerikkalaiset kaupunki- ja maaseutu- arvot ajautuivat konfliktiin. Ajattelu oli seurausta alkuperäisten eurooppalaistaustaisten amerikkalaisten kannalta vääränlaisten ja *muukalaisiksi* miellettyjen ihmisten vuosikymmeniä jatkuneesta maahanmuutosta Yhdysvaltoihin[7].

Se oli myös seurausta villin ja vapaan 1920-luvun (roaring

'20s) yhteiskunnallisista muutoksista ja modernisoituvista trendeistä, jotka huipentuivat Al Smithin presidentinvaalikampanjaan vuonna 1928. Seuraavina vuosikymmeninä termiä viljeltiin amerikkalaisissa sanomalehdissä [8][9][10].

1991–2001: Kulttuurisodan nousu

Virginian yliopiston sosiologi James Davison Hunter palautti termin julkiseen keskusteluun vuonna 1991 julkaistussa analyysissä (Culture Wars: The Struggle to Define America). Hunter kuvaili dramaattista uudelleenjärjestelyä ja polarisaatiota, joka oli muuttanut Yhdysvaltain politiikkaa ja kulttuuria. Hunter väitti, että yhä useammassa "hot button"-määrittelykysymyksissä, kuten abortti, asepolitiikka, kirkon ja valtion erottaminen, yksityisyys, huumeiden viihdekäyttö, sensuuri ja homoseksuaalisuus – oli havaittavissa kaksi selvästi määriteltävissä olevaa yhteiskuntaa polarisoivaa ideologiaa.

Hunter korosti, että vaikeista yhteiskunnallisista kysymyksistä ei ollut useita ristiriitaisia mielipiteitä, vaan kaksi yhteiskuntaa voimakkaasti jakavaa ideologista ryhmää, joita ei ensisijaisesti määritellyt uskonto, etnisyys, yhteiskuntaluokka tai edes poliittinen suuntaus, vaan pikemminkin maailmankatsomus.

Hunter jakoi vastakkaisten impulssien napaisuuden *progressivismiksi* ja *ortodoksismiksi*. Polarisaatiosta käytetään myös muita nimiä; konservatiivinen poliittinen kommentaattori ja entinen Fox News Channel-keskusteluohjelman (The O'Reilly Factor) juontaja, Bill O'Reilly kutsuu ryhmiä nimillä "*secular-progressives*" ja "*traditionalists*" (Culture Warrior, 2006) [11] [12].

Historioitsija Kristin Kobes Du Mez arvelee 1990-luvun kulttuurisotien syttymisen syyksi kylmän sodan päättymistä vuonna 1991. Hän kirjoittaa, että evankeliset kristityt

pitivät kristillisiä sukupuolirooleja ainoana Amerikan puolustuskeinona kommunismin uhkaa vastaan. Kun kommunismin uhka loppui kylmän sodan päättyessä, evankeliset johtajat kotoutuivat uhan yhteiskuntaa sisältäpäin rappeuttaviin ilmiöihin, kuten muuttuviin sukupuolirooleihin, homoseksuaalisuuteen ja feminismiin liittyviin kysymyksiin [13].

Vuoden 1992 presidentinvaalien aikana Pat Buchanan aloitti esivaalikampanjan republikaanien presidenttiehdokkuudesta George H. W. Bushia vastaan. Buchanan piti puheen kulttuurisodasta vuoden 1992 republikaanien kansalliskokouksessa [14].

Buchanan totesi puheessaan: *"Maassamme on käynnissä uskonnollinen sota Amerikan sielun puolesta. Se on kulttuurisota, yhtä kriittinen sellaiselle kansakunnalle, joka me jonain päivänä tulemme olemaan kuin itse kylmä sota oli."* [15].

Sen lisäksi, että Buchanan kritisoi kampanjassaan ankarasti ympristönsuojelua ja feminismiä, hän nosti kansakunnan moraalin ratkaisevaksi kysymykseksi:

Agenda, jonka Bill ja Hillary Clinton toisivat Amerikkaan:

- abortti tilauksesta,
- *lakmustesti* korkeimpaan oikeuteen*
- homo- ja transseksuaalien oikeudet
- uskonnon syrjintä
- naiset taisteluun osallistuvina sotilaina.

Buchanan korostaa, että Clintonien ajamat muutokset eivät ole muutoksia, joita Amerikka haluaa tai tarvitsee. Eivätkä ne ole muutoksia, joita amerikkalaiset Jumalaan luottavana kansakuntana (*One nation Under God*) voivat sietää [15].

**lakmustesti on poliittisen ja yhteiskunnallisen keskustelussa käytetty käsite. Sillä tarkoitetaan asiaa, jolla voidaan osoittaa henkilön näkemysten pitävyys tai suunta. Termi on alun perin lähtöisin kemian piiristä, jossa sillä mitataan happamuutta. Poliittiseksi käsitteeksi (Litmus test) se on tullut Yhdysvalloista, jossa se on alun perin tarkoittanut kysymystä, jolla testataan korkeaa virkaa hakevaa henkilöä, ja vastauksen perusteella ratkaistaan henkilön sopivuus (tai jäävyys) haettavaan virkaan, ja nimitysprosessin jatko.*

Kuukautta myöhemmin Buchanan kuvaili konfliktia vallasta oikean ja väärän määritelmässä. Hän nimesi abortin, seksuaalisen suuntautumisen ja populaarikulttuurin tärkeimmiksi kulttuurisodan taistelukentiksi. Buchanan mainitsi muitakin kiistoja, kuten yhteenotot konfederaation lipusta, joulusta ja veronmaksajien rahoittamasta taiteesta. Hän sanoi myös, että kielteinen huomio, jonka hänen "kulttuurisota"-puheensa sai, oli itsessään todiste Amerikan polarisoitumisesta [16].

Kulttuurisodalla oli merkittävä vaikutus Yhdysvaltojen sisäpolitiikkaan 1990-luvulla. Amerikan kristillisen koalition retoriikka saattoi heikentää presidentti George H. W. Bushin mahdollisuuksia uudelleenvalintaan vuonna 1992 ja auttaa hänen seuraajaansa Bill Clintonia voittamaan vaalit vuonna 1996 [2][17].

Konservatiivisten kulttuurisotureiden retoriikka auttoi republikaaneja saamaan kongressin hallintaansa vuonna 1994. Kulttuurisodat vaikuttivat keskusteluun valtion koulujen historian opetussuunnitelmista Yhdysvalloissa 1990-luvulla. Erityisesti keskustelut kansallisten koulutusstandardien kehittämisestä vuonna 1994 pyörivät siitä, pitäisikö Amerikan historian kirjoituksen olla "juhlallinen" vai "kriittinen" tulkinta. Keskusteluihin osallistuivat sellaiset näkyvät julkisuuden henkilöt kuin Lynne Cheney, edesmennyt Rush Limbaugh ja historioitsija Gary. Nash [18][19][20].

2001–2014: 9/11 jälkeen

Uuskonservatismiksi (neokonservatismi) kutsuttu poliittinen suunta muutti poliittisen keskustelun ehtoja 2000-luvun alussa. Uuskonservatiivit erosivat vastustajistaan siinä, että he tulkitsivat kansakunnan kohtaamat ongelmat pikemminkin moraalisina kysymyksinä kuin taloudellisina tai poliittisina ongelmina. Uuskonservatiivit pitivät esimerkiksi perinteisen perherakenteen rappeutumista moraalisena ja henkisenä kriisinä, joka vaati *hengellistä* vastausta. Kriitikot syyttivät uuskonservatiiveja syyn ja seurauksen sekoittamisesta.[21]

2000-luvulla republikaanien äänestäminen on korreloinut voimakkaasti *traditionalistisen* tai *ortodoksisen* uskonnollisen vakaumuksen kanssa seurakunnissa ja uskonnollisissa laikoissa.

Demokraattien äänestäminen korreloi enemmän liberaaliin tai modernistiseen uskonnolliseen vakaumukseen tai ei-uskonnolliseen maailmankuvaan.

Luottamus tieteellisiin johtopäätöksiin, kuten ilmastonmuutokseen, liittyy vahvasti poliittisiin mielipiteisiin ja puolueisiin, mikä sai ilmastotutkija Andrew Hoffmanin päättelämään, että ilmastonmuutos oli "vedetty mukaan niin kutsuttuihin kulttuurisotiin"[22][23].

Kulttuurisotaan kytkeytyvät aiheet eivät olleet näkyvästi esillä tiedotusvälineissä vuoden 2008 vaalikaudella lukuun ottamatta varapresidenttiehdokas Sarah Palinia, joka painotti konservatiivista uskoa ja loi performatiivisesta ilmastonmuutoksen kieltämisestä henkilöbrändin.

Palinin tappio vaaleissa ja sitä seurannut ero Alaskan kuvernöörin tehtävästä sai Center for American Progressin ennustamaan "kulttuurisotien päättymistä". Merkkejä kulttuurisodan loppumisesta nähtiin mm. väestörakenteen muutoksessa ja samaa sukupuolta olevien avioliittojen

hyväksymisena milleniaalien keskuudessa. [24][25][26]

2014–nykyhetki: Kulttuurisodan uusi aika

Luettelo monumenteista ja muistomerkeistä, jotka on poistettu George Floydin mielenosoitusten aikana, ja luettelo George Floydin mielenosoitusten vuoksi tehdyistä muutoksista

Vaikka perinteiset kulttuurisotaan liittyvät ongelmat ja kysymykset, kuten abortti, ovat edelleen kulttuurisodan rintamalinjoja, kulttuurisotaan yhdistetyt ongelmat ovat lisääntyneet 2010-luvun puolivälin jälkeen. [27]

Toimittaja Michael Grunwald sanoi, että *"Presidentti Donald Trump on ollut ikuisen kulttuurisodan politiikan edelläkävijä"*. Grunwald määrittelee uusiksi kulttuurisotakysymyksiksi erityisesti *Black Lives Matter* -liikkeen (BLM), urheilijoiden rasisminvastaiset protestit USA:n kansallislaulun aikana, ilmastonmuutos- ja rokotedenialismin, koulutuspolitiikan, terveydenhuoltopolitiikan (esim. Obamacare), ja infrastruktuuripolitiikan.

Politologi Jeremiah Castle totesi transsukupuolisten ihmisten oikeudet ja uskonnon roolin lainsäädäntössä "uusiksi rintamalinjoiksi kulttuurisodassa", koska yleisen mielipiteen polarisoituminen näissä kahdessa aiheessa muistuttaa aikaisempia kulttuurisotakysymyksiä.

Tämä on ajankohtainen aihe meilläkin, kun eduskunnassa käydään kiivasta debattia translaista. Lakivaliokunnan konservatiivit ovat kutsuneet asiantuntijoiksi LGBT-vihapuheista tunnettujen järjestöjen edustajia [28][29]. Kysymykset yksilöiden seksuaalisesta suuntautumisesta, samaa sukupuolta olevien avioliitto-oikeus, homo- ja lesbopariskuntien adoptio-oikeus jne. romuttavat konservatiivisen oikeiston traditionalistista maailmankuvaa.

Vuonna 2020 (COVID-19-pandemian aikana) Pohjois-Dakotan

kuvernööri Doug Burgum kuvaili kasvomaskien käytön vastustusta väestön vaarantavaksi *järjettömäksi* kulttuurisotaongelmaksi [30].

Kulttuurisotaan luokiteltujen ilmiöiden laajempi näkyvyys mediasfäärissä 2010-luvun puolivälistä ja 2020-luvulle, liittyy poliittiseen strategiaan, jota kutsutaan *libsien omistamiseksi* (owning the libs).

Strategiaa käyttävät konservatiiviset mediahahmot (kuten Tucker Carlson ja Jordan Peterson) korostavat kulttuurisotakysymyksiä tavoitteenaan järkyttää liberaaleja ihmisiä. Nicole Hemmerin (Columbian yliopisto) mukaan tämä strategia korvaa kylmän sodan aikana vallinneen konservatiiveja yhdistäneen kommunismin vastaisen ideologian. Traditionaalisten kristillisten arvojen puolesta käytävä kulttuurisota pitää konservatiiviset äänestäjät yhtenäisenä myös, jos ryhmittymän jäsenillä ei ole yhteisiä poliittisia kantaja.[31]

Populaarikulttuurin monimuotoisuutta koskevat konfliktit 2010-luvulla, kuten *Gamergaten* häirintäkampanja, *Comicsgate* ja *Sad Puppies* -scifi-äänestyskampanja, määriteltiin mediassa esimerkeiksi kulttuurisodasta. Tuoreita kulttuurisotaan liittyviä ilmiöitä ovat Tolkienin Taru somusten herrasta -romaanin saama negatiivinen huomio fasistien ja uusnatsien suosikkikirjana sekä väitteet, että supersankarielokuvat edistävät fasismia [33].

Journalisti Caitlin Dewey kuvasi Gamergatea laajemman kulttuurisodan "*proxysodaksi*". Tämän proxysodan osapuolina ovat naisten ja vähemmistöjen asemaa kulttuuriinstituutioissa kannattavat liberaalit sekä sitä vastustavat antifeministit ja traditionalistit [34].

Uskomus, että kulttuurisota on siirtynyt vaalipolitiikasta populaarikulttuuriin, sai kirjailija Jack Meserven kutsumaan suosittuja elokuvia, pelejä ja kirjoittamista "kulttuurisodan

viimeiseksi rintamaksi” vuonna 2015. Nämä populaarikulttuuria koskevat konfliktit nousivat uudelleen vaalipolitiikkaan alt-right- ja alt-lite -liikkeiden myötä [35][36].

Mediatutkija Whitney Phillipsin mukaan Gamergate ”*prototyypisti*” häirinnän ja kiistojen herättämisen strategioina, jotka osoittautuivat hyödyllisiksi poliittisessa vastakkainasettelussa.

Esimerkiksi republikaanien poliittinen strategi Steve Bannon hyödynsi populaarikulttuurin konflikteja Donald Trumpin vuoden 2016 presidentinvaalikampanjan aikana rohkaisemalla nuoria äänestäjiä ”kiinnostumaan politiikasta Gamergaten tai minkä tahansa kautta ja sitten asettumaan tukemaan Trumpia [37].

Gamergate (häirintäkampanja)

Gamergate tai GamerGate (GG) oli löyhästi organisoitu naisvihamielinen online-häirintäkampanja ja äärioikeistolainen vastareaktio feminismiä, monimuotoisuutta, progressivismia ja liberalismia vastaan.

Häirintäkampanja toteutettiin hashtagilla ”*#Gamergate*” pääasiassa vuosina 2014 ja 2015. Elokuusta 2014 alkaen Gamergate kohdistui naisiin videopeliteollisuudessa, erityisesti feministiseen mediakriittikkoon Anita Sarkeesianiin, mutta kohteina olivat mkyös videopelien kehittäjiin Zoë Quinn ja Brianna Wu.

Häirintäkampanjaan sisältyi *doxing**, raiskausuhkaukset ja tappouhkaukset. Gamergaten kannattajat (*”Gamergaters”*) ilmoittivat olevansa sosiaalinen liike, mutta heiltä puuttui selkeästi määritelty ohjelma, johdonmukainen viestintä ja johtajia, mikä teki Gamergatesta vaikean määritellä.

*Doxing tai doxxing on toimintaa, jossa julkisesti levitetään henkilökohtaisia tunnistetietoja ihmisistä tai organisaatiosta, yleensä sosiaalisen median alustoilla. Termiä on käytetty vaihtoehtoisesti viittaamaan sekä tietojen yhdistämiseen julkisista lähteistä tai tietuetietokannoista ja sosiaalisen median verkkosivustoista (kuten Facebookista) että rikoksilla tai muuten vilpillisillä keinoilla hankittujen aiemmin yksityisten tietojen julkaisemiseen. hakkerointiin ja sosiaaliseen manipulointiin.

Pelaajat väittivät edistävänsä etiikkaa videopelijournalismissa, suojelevansa "pelaajien" identiteettiä ja vastustivat sitä, mitä he pitivät *"poliittisena korrektisuutena"* videopeleissä.

Gamergaters loi salaliittoteorioita, jotka syyttivät Quinnin epäeettisestä suhteesta videopelitoimittaja Nathan Graysoniin. Laajemmin he syyttivät lehdistöä ja feministejä, edistysmielisiä ja yhteiskuntakriitikkoja epäeettisestä yhteistyöstä. Nämä väitteet hylättiin laajalti triviaaleina, salaliittoteorioina, perusteettomina tai asioina, jotka eivät liittyneet todellisiin pelien ja journalismin etiikkaan.

Gamergate-kannattajat kiistivät häirinnän ja väittivät valheellisesti häirintää uhrien keksimäksi. Gamergatea on kuvattu kulttuurisodaksi, jonka kohteina olivat kulttuurin monipuolistamisuus, taiteellinen vapaus, feminismi videopeleissä, sosiaalinen kritiikki videopeleissä ja pelaajien sosiaaliset identiteetit.

Monet Gamergaten kannattajat vastustivat feminismin ja *"sosiaalisen oikeuden soturien"* kasvavaa vaikutusta videopelikulttuuriin. Gamergate ohjasi *trolleja* sekä pelialan sisällä että sen ulkopuolella häirinnän menetelmiin ja tapoihin välttää vastuu häirinnästä. Gamergatea on pidetty alt-right-liikkeen ja muiden äärioikeistolaisten liikkeiden edistäjänä.

Kritiikki

Siitä lähtien, kun James Davison Hunter sovelsi kulttuurisodan käsitettä amerikkalaiseen elämään, määritelmä on herättänyt kysymyksiä siitä, ovatko *kulttuurisodat* todellisia ilmiöitä, ja jos ovat, onko niiden määrittelemät ongelmat syitä vai saeurausksia poliittisten puolueiden ja uskontojen ideologioista.

Kulttuurisotia on kritisoitu keinotekoisista, pakotetuista tai epäsymmetrisistä konflikteista sen sijaan, että ne puuttuisivat todellisiin kulttuurien eroihin ja ongelmiin.

Kulttuurisotien tieteellinen validiteetti

Tutkijat ovat erimielisiä kulttuurisodan käsitteen tieteellisestä mielekkyydestä. Jotkut väittävät, että kulttuurisota ei kuvaa todellisuutta tai ihmisten käyttäytymistä tai että se kuvaa vain pienen poliittisen eliitin käyttäytymistä. Toiset uskovat, että kulttuurisota on todellinen ja laajalle levinnyt ilmiö, ja kiistaton vaikuttaja amerikkalaisessa politiikassa.

Politologi Alan Wolfe osallistui 1990- ja 2000-luvuilla Hunteria vastaan käytyihin keskusteluihin. Hän argumentoi, että Hunterin käsitys kulttuurisodista ei kuvaa tarkasti amerikkalaisten mielipiteitä tai käyttäytymistä. Wolfen mukaan amerikkalaisilla oli enemmän yhteisiä kuin polarisoivia arvoja [38].

American Political Science Review -lehdessä vuosilta 1992–2012 julkaistun mielipidetietojen meta-analyysissä havaittiin, että toisin kuin yleisesti ajateltiin (että poliittinen puolue ja uskonnollisen ryhmän jäsenyys muokkaavat mielipiteitä *kulttuurisota-aiheista*), kulttuurisotaan liittyvät aiheet saivat ihmiset tarkistamaan suhtautumistaan kannattamaansa poliittiseen puolueeseen tai uskonnolliseen ryhmään. Tutkijat tulkitsevat kulttuurisota-asenteet ”tavallisten kansalaisten poliittisten ja uskonnollisten uskomusjärjestelmien

peruselementeiksi.” [39]

Keinotekoisuus ja epäsymmetria

Jotkut kirjailijat ja tutkijat ovat sanoneet, että kulttuurisotia luovat tai jatkavat erityiset poliittiset eturyhmät, taantumukselliset yhteiskunnalliset liikkeet, republikaanipuolueen sisäinen dynamiikka tai koko Yhdysvaltojen vaalipolitiikka.

Nämä kirjoittajat eivät näe kulttuurisotaa väistämättömänä seurauksena laajalle levinneistä kulttuurieroista, vaan menetelmänä, jota käytetään luomaan poliittisia sisä- ja ulkoryhmiä (*me* vastaan *muut*). Poliittinen kommentaattori E. J. Dionne on kirjoittanut, että kulttuurisota on vaalitekniikka erojen ja epäkohtien hyödyntämiseksi politiikassa. Hän huomauttaa, että todellinen kulttuurinen jako on niiden välillä, jotka haluavat kulttuurisodan, ja niiden välillä, jotka eivät halua.” [22]

Sosiologi Scott Melzer sanoo, että kulttuurisotia synnyttävät konservatiiviset, reaktiiviset järjestöt ja liikkeet. Näiden liikkeiden jäsenet ”uhriutuvat liberaalin kulttuurin keskellä. Heidän silmissään maahanmuuttajille, homoille, naisille, köyhille ja laajemmin vähemmistöille myönnetään (ansaittomasti) erityisoikeuksia ja etuoikeuksia”. Melzer nostaa esiin esimerkin National Rifle Association of Americasta, joka hänen mukaansa loi tarkoituksella kulttuurisodan yhdistääkseen konservatiivisia ryhmiä, erityisesti valkoisten miesten ryhmiä, yhteiseksi koettua uhkaa vastaan [40].

Uskontotutkija Susan B. Ridgely havaitsi, että kulttuurisodat mahdollistivat *Focus on the Family* -ohjelman. Tämä järjestö tuotti konservatiivisia kristillisiä ”vaihtoehtouutisia”, jotka jakoivat amerikkalaista mediaa ja edistivät ”perinteisiä perhe-arvoja” osalle väestöä. Ohjelman kohderyhmänä olivat erityisesti konservatiiviset uskonnolliset naiset. Ridgely

sanoo, että nämä traditionaaliset perinteet koettiin liberaalin hyökkäyksen kohteiksi, mikä edellytti kulttuurisotaa perinteiden puolustamiseksi [41].

Politologit Matt Grossmann ja David A. Hopkins ovat kirjoittaneet epäsymmetriasta Yhdysvaltojen kahden suurimman poliittisen puolueen välillä. He argumentoivat, että republikaanipuolue pitäisi nähdä poliittista konfliktia ylläpitävänä ideologisena liikkeenä. Demokraattipuolueella, joka on erilaisten yhteiskuntaryhmien liittoutuma, on Grossmannin ja Hopkinsin tulkinnan mukaan selvästi vähemmän ideologista kurinalaisuutta. Tämä ideologinen epäsymmetria rohkaisee republikaaneja ylläpitämään ja laajentamaan kulttuurisotia. Republikaanit ovat demokraatteja paremmin varustautuneita käymään kulttuurisotia [42][43].

The Guardianin mukaan "monet vasemmistolaiset uskovat, että [kulttuurisodan] taistelut ovat todellisten sosiaalisten ongelmien häiriötekijöitä. Kulttuurisotien varjolla huomio kohdennetaan pois tuloerojen kasvusta, epätasa-arvon lisääntymisestä ja muista luokka- ja talouskysymyksistä. Toisaalta kulttuurisodilla perustellaan etnisten, uskonnollisten ja sosiaalisten vähemmistöjen sortoa [44].

Historiallisesti kulttuurisodat ovat aina toimineet fasististen ja kansallissosialististen liikkeiden käyttövoimana. Varoittavana esimerkkinä kulttuurisotien ideologisesta päämäärästä on Venäjä, jossa demokratiaa, oppositiota, lehdistön vapautta ja ihmisoikeuksia on vähitellen purettu 2000-luvun alusta alkaen kulttuurisotia hyödyntävällä poliittisella retoriikalla. Samalla kansaa on indoktrinoitu keinotekoisilla uhkakuvilla. Muutaman viime viikon sisällä Venäjä siirtyi kertarysäyksellä täydelliseen totalitarismiin ja fasismiin (osittainen liikekannallepano, vieraan valtion osien laiton liittäminen Venäjään, sotatilalait jne.).

Kanada

Political culture of Canada and Monuments and memorials in Canada removed in 2020–2021

Eräät kanadalaiset kirjoittajat käyttävät termiä "kulttuurisota" viittaamaan erilaisiin arvoihin Länsi- ja Itä-Kanadassa, kaupunki- ja maaseutu-Kanadassa sekä konservatiivien, liberaalien ja edistyksellisten arvomaailmojen välillä [45].

Kanadan yhteiskunta ei ole dramaattisesti polarisoitunut maahanmuuton, asevalvonnan, huumeiden laillisuuden, seksuaalimoraalin tai hallituksen terveydenhuoltoon osallistumisen suhteen. Kaikissa näissä tapauksissa suurin osa kanadalaisista, mukaan lukien konservatiivit, kannattavat amerikkalaisia progressiivisempia arvoja.

Kanadassa erilaiset ongelmat luovat arvojen yhteentörmäyksen. Tärkeimmät näistä ovat Kanadan kielipolitiikka, vähemmistöjen uskonnolliset oikeudet, kaasuputkipolitiikka, alkuperäiskansojen oikeudet, ilmastopolitiikka ja liittovaltion ja maakuntien väliset kiistat.

Kulttuurisodat on suhteellisen uusi termi Kanadan poliittisessa retoriikassa. Sitä käytetään kuvaamaan Kanadan historiallisia tapahtumia, kuten vuoden 1837 kapinaa, Quebecin suvereniteettiliike ja aboriginaalien konflikteja Kanadassa.

Kulttuurisota liittyy kuitenkin ajankohtaisiin tapahtumiin, kuten Grand Riverin maakiistaan, kasvavaan vihamielisyyteen konservatiivisten ja liberaalien kanadalaisten välillä sekä Harperin hallinnon taideyhteisöä halventavaan politiikkaan. Andrew Coyne kutsui negatiivista politiikkaa taideyhteisöä kohtaan "*luokkasodankäynniksi*" [46].

Australia

History wars

Liberaali-kansallisen koalitionhallituksen kaudella 1996–2007 aboriginaalien historian tulkinnat tulivat osaksi laajempaa poliittista keskustelua Australian kansallisesta ylpeydestä ja symboliikasta. Tätä keskustelua kutsutaan joskus "*kulttuurisodiksi*", mutta useammin "*historiasodiksi*" [47].

Tämä keskustelu laajeni kiistaksi historian esittämisestä Australian kansallismuseossa ja lukion historian opetussuunnitelmissa [48][49].

Debatti levisi myös Australian mediaan. Laajalevikkiset lehdet, kuten The Australian, The Sydney Morning Herald ja The Age, julkaisivat säännöllisesti mielipideartikkeleita aiheesta. Marcia Langton kutsuu suurta osaa tästä keskustelusta "*sotapornoksi*" ja "*älyn umpikujaksi*" [50][51].

Kaksi Australian aiemmista pääministereistä, Paul Keating (1991–1996) ja John Howard (1996–2007) olivat aktiivisia kiistelijöitä näissä "*sodissa*". Mark McKennan Australian parlamentin kirjastolle tekemän analyysin mukaan John Howard uskoi, että Paul Keating kuvasi Australiaa ennen Whitlamia (pääministeri 1972–1975) kohtuuttoman negatiivisessa valossa; kun taas Keating yritti etäännyttää modernin työväenliikkeen sen historiallisesta tuesta monarkialle ja valkoisen Australian politiikalle väittämällä, että konservatiiviset australialaiset puolueet olivat olleet esteitä kansalliselle edistykselle [52].

Keating syytti Britanniaa Australian hylkäämisestä II. maailmansodan aikana. Hän myös kannatti symbolista anteeksipyyntöä Australian aboriginaaleille heidän aiempien hallintojen aikana kokemasta huonosta kohtelusta ja esitti näkemyksensä nykyisten alkuperäiskansojen epäedullisen aseman alkuperästä ja mahdollisista ratkaisuista 10. joulukuuta 1992

pidetyssä Redfern Park -puheessaan.

Bringing Them Home -raportin (1998) julkaisemisen jälkeen vuonna 1999, Howard hyväksyi parlamentaarisen sovintoaloitteen, jossa kuvattiin aboriginaalien kohtelu Australian historian *"tahriintuneimpana lukuna"*, mutta hän kieltäytyi esittämästä virallista anteeksipyyntöä.[53]

Howard piti anteeksipyyntöä sopimattomana, koska se merkitsisi "sukupolvet ylittävää syyllisyyttä"; hän sanoi, että "käytännölliset" toimenpiteet ovat parempi vastaus alkuperäiskansojen epäedulliseen asemaan.

Keating on puolustanut jäljellä olevien siirtomaa-aikaan liittyvien symbolien hävittämistä: mukaan lukien ANZAC-päivän, Australian lipun ja monarkian kunnioittaminen Australiassa, kun taas Howard tuki näitä instituutioita [54].

Toisin kuin muut työväenpuolueen johtajat ja aikalaiset, kuten Bob Hawke (pääministeri 1983–1991) ja Kim Beazley (työväenpuolueen johtaja 2005–2006), Keating ei koskaan matkustanut Gallipoliin ANZAC-päivän seremonioihin. Vuonna 2008 hän kuvaili sinne kokoontuneita *"harhautetuiksi"* [55].

Vuonna 2006 John Howard sanoi Quadrantin 50-vuotisjuhlan kunniaksi pitämässään puheessa, että *"poliittinen korrektius"* oli kuollut Australiassa, mutta *"emme saa aliarvioida sitä, missä määrin pehmeä vasemmisto edelleen hallitsee Australian yliopistoissa."* Vuonna 2006 Sydney Morning Heraldin poliittinen toimittaja Peter Hartcher kertoi, että opposition ulkoasioiden tiedottaja Kevin Rudd oli aloittamassa filosofista keskustelua väittämällä, että *"John Howard on syyllistynyt petokseen... niin sanotut kulttuurisodat onsuunniteltu ei todellisen muutoksen aikaansaamiseksi, vaan hallituksen talouspolitiikan aiheuttamien vahinkojen peittämiseksi"* [56].

Howardin hallituksen tappio Australian liittovaltion vaaleissa vuonna 2007 ja sen korvaaminen Rudd Labourin hallituksella

muutti keskustelun dynamiikkaa. Rudd pyysi virallisesti anteeksi aboriginaalien varastetulta sukupolvelta kahden puolueen tuella [57][58].

Keatingin tavoin Rudd tuki Australian tasavaltaa, mutta toisin kuin Keating, Rudd ilmoitti kannattavansa Australian lippua ja kannatti ANZAC-päivän muistoa; hän ilmaisi myös ihailunsa liberaalipuolueen perustajaa Robert Menziesiä kohtaan [59][60].

Vuoden 2007 hallituksen vaihdon jälkeen ja ennen kuin parlamentaarinen anteeksipyyntö hyväksyttiin kaikkien osapuolten tuella australialaisilta alkuperäiskansoilta, Australian tutkimuksen professori Richard Nile väitti: "Kulttuuri- ja historiasodat ovat ohi ja niiden mukana pitäisi hävitä älyllisen keskustelun vastakkainasettelua synnyttävä luonne.

Ilmastonmuutosta pidetään Australiassa poliittisesti erittäin kiistanalaisena aiheena. Siihen liittyvää debattia kutsutaan joskus "kulttuurisodaksi". "[61][62][63][64]

Afrikka

Politologi Constance G. Anthonyn mukaan amerikkalaiset kulttuurisodan näkökulmat seksuaalisuudesta vietiin Afrikkaan uuskolonialismin muotona. Tämä alkoi AIDS-epidemian aikana Afrikassa, jolloin Yhdysvaltojen hallitus sidoi HIV/AIDS-apurahat ensin Bushin hallinnon aikana evankeliseen johtajuuteen ja kristilliseen oikeistoon, sitten LGBTQ-toleranssiin Barack Obaman hallinnon aikana. Tämä käynnisti kulttuurisodan, joka johti (muun muassa) Ugandan homoseksuaalisuuden vastaiseen lakiin vuonna 2014 [65].

Sambialainen tutkija Kapya Kaoma huomauttaa, että koska "kristinuskon demografinen keskus on siirtymässä globaalista pohjoisesta globaaliin etelään", Afrikan vaikutus kristinuskoon maailmanlaajuisesti kasvaa.

Amerikkalaiset konservatiivit vievät kulttuurisotiaan Afrikkaan, Kaoma sanoo, varsinkin kun he ymmärtävät, että he saattavat hävitä taistelun kotonaan. USA:n kristityt ovat muotoilleet LGBT-vastaiset aloitteensa Afrikassa vastustamaan ”länsimaista homoagenda”, jota Kaoma pitää ironisena.[66]

First Draft Newsin vuoden 2021 tutkimuksen mukaan pohjoisamerikkalaiset ja eurooppalaiset salaliittoteoriat ovat yleistyneet Länsi-Afrikan sosiaalisessa mediassa.

COVID-19-disinformaatiota, Uuden maailmanjärjestyksen (NW0) salaliittoajattelua, Qanonia ja muita kulttuurisotaaiheisiin liittyviä salaliittoteorioita levittävät amerikkalaiset, venäjämieliset, ranskankieliset ja paikalliset disinformaationsivustot ja sosiaalisen median tilit, mukaan lukien nigerialaiset näkyvät poliitikot. Tämä on vaikuttanut rokotevastaisuuden yleistymiseen Länsi-Afrikassa. 60 prosenttia kyselyyn vastanneista sanoi, että he eivät todennäköisesti ota korona-rokotusta. Myiös luottamus alueen instituutioihin on heikentynyt [67].

Kiina

Cultural Revolution

Kiinan kommunistinen vallankumous johti siihen, että Kiinan kommunistinen puolue perusti Kiinan kansantasavallan vuonna 1949. Mao Zedong käynnisti kulttuurivallankumouksen vuonna 1966 tavoitteenaan hyökätä *neljää vanhaa* vastaan – vanhat ideat, vanha kulttuuri, vanhat tavat ja vanhat tavat. Vuosina 1966-1976 punakaarti tuhosi vanhan yhteiskunnan ja tappoi kommunismin viholliset [68][69].

Yhdistynyt kuningaskunta

Lontoon King’s Collegen vuoden 2021 raportti väitti, että näkemykset kulttuurikysymyksistä Isossa-Britanniassa ovat sidoksissa siihen brexit-keskustelun puoleen, johon ihmiset

samaistuivat. Julkiset puoluepoliittiset identiteetit osoittavat vastaavaa linjaa; noin puolella briteistä oli suhteellisen vahvat näkemykset "kulttuurisota"-kysymyksistä, kuten keskusteluista Britannian siirtomaahistoriasta tai Black Lives Matterista.

Raportissa todettiin kuitenkin, että Britannian kulttuurinen ja poliittinen kuilu ei ollut yhtä jyrkkä kuin republikaanien ja demokraattien välinen kuilu Yhdysvalloissa ja että huomattava osa näkemyksistä voidaan luokitella joko maltillisiksi tai yhteiskunnallisista keskusteluista irtautuneiksi.

Raportti totesi myös, että The Guardian kirjoitti keskustaoikeistolaisia medioita todennäköisemmin kulttuurisodista. Konservatiivisen puolueen uskottiin yrittävän kulttuurisodan sytyttämistä "konservatiivisista arvoista" pääministeri Boris Johnsonin kaudella.

Toiset kuitenkin väittävät, että vasemmisto käy "kulttuurisotaa" erityisesti liberaaleja arvoja, hyväksyttyjä sanoja ja brittiläisiä instituutioita vastaan [70][71][72][73].

Johns Hopkinsin yliopiston professori Yascha Mounk ja toimittaja Louise Perry, ovat väittäneet, että työväenpuolueen kannatuksen romahtaminen Yhdistyneen kuningaskunnan vuoden 2019 parlamenttivaaleissa johtui sekä yleisestä ilmapiiristä että työväenpuolueen tarkoituksellisesta kulttuurikysymyksiä painottavasta strategiasta. Puolueen viestit ja poliittiset ideat resonoivat hyvin puolueen vasemman laidan ja ruohonjuuritason aktivisteissa, mutta vieraanntivat perinteiset työväenluokan äänestäjät [74][75].

Huhtikuussa 2022 tehdyssä tutkimuksessa todettiin, että britit ovat vähemmän jakautuneita "kulttuurisota"-kysymyksissä kuin mitä mediassa on usein esitetty. Suurin mielipiteiden ennustaja oli se, kuinka ihmiset äänestivät

kansanäänestyksessä Euroopan unionin jäsenyydestä, Brexitistä, mutta jopa eroa äänestäneistä 75 % oli sitä mieltä, että *"on tärkeää olla tarkkaavainen rotuun ja sosiaaliseen oikeudenmukaisuuteen liittyvissä asioissa"*. Euroopan unioniin jäämisen puolesta äänestäneiden ja työväenpuoluetta edellisissä vaaleissa äänestäneiden keskuudessa sosiaalisesti konservatiivisille kannanoille oli kohtalaisen vahva tuki [76][77].

Eurooppa

Decommunization in Ukraine, Language policy in Ukraine, LGBT ideology-free zone, and Actions against memorials in Great Britain during the George Floyd protests

Vuonna 2022 Princetonin sosiologi Kim Scheppele totesi NPR:lle, että kulttuurisotia on käytetty naamioimaan demokraattista taantumista Victor Orbánin johtamassa Unkarissa [92].

Kesäkuussa 2020 Puolan presidentti Andrzej Duda sanoi, että hän ei salli homoparien mennä naimisiin tai adoptoida lapsia ja kuvaili LGBT-liikettä *"vieraaksi ideologiaksi"*. Duda vertasi sitä kommunistiseen indoktrinaatioon Puolan kouluissa PRL-kaudella. 90][91].

Vuoden 2018 alussa Puolan parlamentin molemmat kamarit (*sejm* ja *senaatti*) hyväksyivät kansallisen muiston instituuttia koskevan lain muutoksen, jolla kriminalisoitiin puolalaisten syyttäminen toisen maailmansodan juutalais-holokaustiin liittyviin tai muihin sotarikoksiin ja tuomitsee ilmaisun "Puolan kuolemanleiri" käytön. Laki aiheutti kriisin Israelin ja Puolan suhteissa [83][84][85][86].

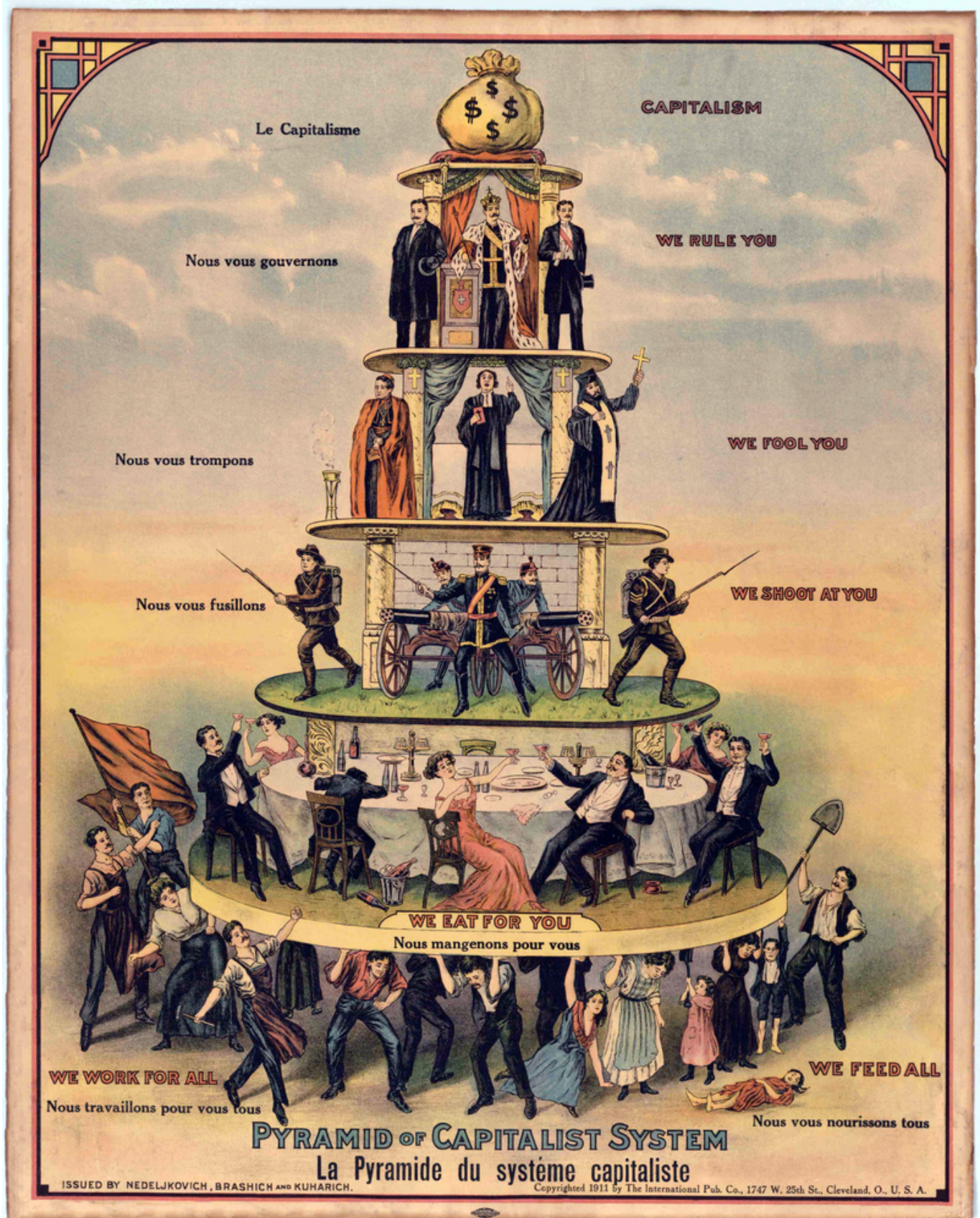
Lakiuutoksen hyväksyminen heikensi Puolan ja Ukrainan suhteita, jotka olivat jo viilleät ennen Venäjän aloittamaa sotaa Ukrainassa. Se on lähentänyt Puolaa ja Ukrainaa. Ennen sotaa Ukrainan ja Puolan välejä viilensivät II. Maailmansodan

aikaiset tapahtumat, kuten Ukraina nationalistien järjestö, sodan aikainen ja sodanjälkeinen Ukrainan kapinallisarmeija, jonka johtajia Stepan Banderaa ja Roman Shukhevychia on pidetty Ukrainan kansallissankareina, mutta sotarikollisina Puolassa [87][88]

Ukrainan kapinallisarmeijaa ja sen Volhyniassa ja Itä-Galiciassa tekemiä puolalaisten joukkomurhia koskevat historialliset tapahtumat hiertävät yhä maiden suhteita. Vuonna 2015 hyväksyttyjä Ukrainan muistilakeja (Ukrainan decommunisaatiolakeja), jotka kunnioittivat UPA:ta, siihen liittyviä organisaatioita ja sen jäseniä, herätti pahennusta Puolassa [87][88][89].

Vuoden 2017 jälkeen Puolan laki ja oikeus (PiS) tuhosi suurimman osan Neuvostoliiton sodan muistomerkeistä Puolassa [81][82].

Useat tiedotusvälineet ovat väittäneet, että Puolan Laki ja oikeus, Unkarin Viktor Orbán, Serbian Aleksandar Vučić ja Slovenian Janez Janša sytyttävät kulttuurisotia omissa maissaan vastustamalla aggressiivisesti LGBT-oikeuksia, laillisia abortteja sekä liberaaleja ja progressiivisia uudistuksia . The National Interestin mukaan Ukrainassa oli (ennen Venäjän hyökkäystä) kulttuurisota [78][79][80][90][92].

Viiteluettelo

1. "Culture war". Dictionary.com. Retrieved October 21, 2019.

2. Andrew Hartman, *A War for the Soul of America: A History of the Culture Wars* (University of Chicago Press, 2015)
3. Diaz Ruiz, Carlos; Nilsson, Tomas (August 8, 2022). "Disinformation and Echo Chambers: How Disinformation Circulates on Social Media Through Identity-Driven Controversies". *Journal of Public Policy & Marketing*: 074391562211038. doi:10.1177/07439156221103852. ISSN 0743-9156.
4. "Culture Wars". *Encyclopedia.com*. Retrieved October 21, 2019.
5. Spahn, Martin (1910). "Kulturkampf". *The Catholic Encyclopedia*. Vol. 8. New York: Robert Appleton Company. Retrieved March 27, 2015.
6. "Prosecution of priests (Culture War reference) (1874)". *Newspapers.com*. Retrieved March 13, 2019.
7. "Seminar on the Culture Wars of the 1920s". Fall 2001. Retrieved October 24, 2021.
8. Dionne, E. J. "Culture Wars: How 2004".
9. "What Bismarck could not do (Culture War reference) (1906)". *Newspapers.com*. Retrieved March 13, 2019.
10. "'Culture War' to be theme of talk (1942)". *Newspapers.com*. Retrieved March 13, 2019.
11. Brian Dakss, "Bill O'Reilly's 'Culture Warrior'", *CBS News*, December 5, 2006. Retrieved March 27, 2020.
12. O'Reilly, Bill (September 2006). *Culture Warrior*. New York: Broadway Books. ISBN 0-7679-2092-9.
13. Illing, Sean (July 9, 2020). "Is evangelical support for Trump a contradiction?". *Vox*. Retrieved July 9, 2020.
14. "Dogs of War". *New Donkey*. September 2, 2004. Archived from the original on March 8, 2005. Retrieved August 29, 2006. Not since Pat Buchanan's famous 'culture war' speech in 1992 has a major speaker at a national political convention spoken so hatefully, at such length, about the opposition.
15. Buchanan, Patrick (August 17, 1992). *1992 Republican National Convention Speech (Speech)*. Retrieved November 3, 2014.

16. Buchanan, Patrick. "The Cultural War for the Soul of America".
17. Chapman, Roger (2010). *Culture Wars: An Encyclopedia of Issues, Viewpoints, and Voices*. Armonk, NY: M. E. Sharpe. p. 88. ISBN 978-0-7656-1761-3.
18. Chapman, Roger (2010). *Culture Wars: An Encyclopedia of Issues, Viewpoints, and Voices*. Armonk, NY.: M. E. Sharpe. p. 136. ISBN 978-0-7656-1761-3.
19. *Who Owns History: Rethinking the Past in a Changing World* at Google Books
20. *History on Trial: Culture Wars and the Teaching of the Past* at Google Books
21. Zafirovski, Milan. "Modern Free Society and Its Nemesis: Liberty Versus Conservatism in the New Millennium " *Google Books*. 6 September 2018.
22. Dionne, E.J., Jr. "Why the Culture War Is the Wrong War." *The Atlantic*. January/February 2006. 29 April 2019.
23. *Climate Science as Culture War: The public debate around climate change is no longer about science—it's about values, culture, and ideology* Fall 2012 *Stanford Social Innovation Review*
24. "How the News Media Covered Religion in the 2008 General Election: Sarah Palin and the "Culture Wars"" (PDF). *Journalism & Media*: 8, 11–12. November 20, 2008. Retrieved May 23, 2020.
25. Hatzisavvidou, Sophia (September 17, 2019). "'The climate has always been changing': Sarah Palin, climate change denialism, and American conservatism". *Celebrity Studies*. **12** (3): 371–388. doi:10.1080/19392397.2019.1667251. S2CID 204377874.
26. Teixeira, Ruy (July 15, 2009). "The Coming End of the Culture Wars". *Center for American Progress*. Retrieved May 23, 2020.
27. Smith, Karl. "The Abortion Debate Is Not Part of the Culture Wars." *Bloomberg*.
28. Grunwald, Michael (November 2018). "How Everything

Became the Culture War". Politico. Retrieved May 24, 2020.

29. Castle, Jeremiah (December 14, 2018). "New Fronts in the Culture Wars? Religion, Partisanship, and Polarization on Religious Liberty and Transgender Rights in the United States". *American Politics Research*. **47** (3): 650–679. doi:10.1177/1532673X18818169. S2CID 220207260.
30. Blake, Aaron (May 23, 2020). "GOP governor offers emotional plea to the anti-mask crowd: Stop this senseless culture war". *The Washington Post*. Retrieved May 24, 2020.
31. Peters, Jeremy W. (August 3, 2020). "These Conservatives Have a Laser Focus: 'Owning the Libs'". *New York Times*.
32. Buffington, Melanie L. (January 1, 2017). "Contemporary Culture Wars: Challenging the Legacy of the Confederacy". *Journal of Cultural Research in Art Education*. **34**: 45–59. ISSN 2152-7172. Retrieved May 24, 2020.
33. Hurley, Kameron (April 9, 2015). "Hijacking the Hugo Awards Won't Stifle Diversity in Science Fiction". *The Atlantic*. Retrieved May 23, 2020.
34. Dewey, Caitlin (October 14, 2014). "The only guide to Gamergate you will ever need to read". *The Washington Post*. Retrieved May 23, 2020.
35. Meserve, Jack (Spring 2015). "Last Front in the Culture War". *Democracy: A Journal of Ideas* (36). Retrieved May 23, 2020.
36. Nagle, Angela (June 30, 2017). *Kill All Normies: Online Culture Wars From 4Chan And Tumblr To Trump And The Alt-Right*. Zero Books. ISBN 9781785355431.
37. Warzel, Charlie (August 15, 2019). "How an Online Mob Created a Playbook for a Culture War". *The New York Times*. Retrieved May 24, 2020.
38. Hunter, James Davison; Wolfe, Alan (2006). *Is There a Culture War? : A Dialogue on Values and American Public Life*. Washington, D.C.: Brookings Institution Press. OCLC 76966750.

39. Goren, Paul; Chapp, Christopher (February 24, 2017). "Moral Power: How Public Opinion on Culture War Issues Shapes Partisan Predispositions and Religious Orientations". *American Political Science Review*. **111** (1): 110–128. doi:10.1017/S0003055416000435. S2CID 151573922.
40. Melzer, Scott (October 1, 2009). *Gun Crusaders: The NRA's Culture War*. New York University Press. p. 59. ISBN 978-0814764503.
41. Ridgely, Susan B. (March 2020). "Conservative Christianity and the Creation of Alternative News: An Analysis of Focus on the Family's Multimedia Empire". *Religion and American Culture*. **30** (1): 1–25. doi:10.1017/rac.2020.1.
42. Grossmann, Matt; Hopkins, David A. (March 2015). "Ideological Republicans and Group Interest Democrats: The Asymmetry of American Party Politics". *Perspectives on Politics*. **13** (1): 119–139. doi:10.1017/S1537592714003168. S2CID 144639776.
43. Hopkins, David A. (April 15, 2020). "Solving the COVID Crisis Requires Bipartisanship, But the Modern GOP Isn't Built for It". *Honest Graft*. Retrieved May 24, 2020.
44. O. Taiwo, Olufemi (May 16, 2022). "Are culture wars really a distraction?". *The Guardian*. Retrieved July 17, 2022.
45. Caplan, Gerald (October 20, 2012). "Culture clash splits Canadians over basic values". *The Globe and Mail*. Toronto.
46. Andrew Coyne (October 2, 2008). "Coyne: This isn't a culture war, it's a good old class war". *Macleans*.
47. Manne, Robert (November 2008). "What is Rudd's Agenda?". *The Monthly*.
48. Rundle, Guy (June 28, 2007). "1915 and all that: History in a holding pattern". *Crikey*. Retrieved April 27, 2010.
49. Ferrari, Justine (October 14, 2008). "History curriculum author defies his critics to find bias". *The Australian*. Archived from the original on October 6, 2009. Retrieved

April 27, 2010.

50. Baudrillard J. War porn. *Journal of Visual Culture*, Vol. 5, No. 1, 86–88 (2006) doi:10.1177/147041290600500107
51. Langton M. Essay: "Trapped in the aboriginal reality show". *Griffith Review* 2007, 19:Re-imagining Australia.
52. Mark McKenna (November 10, 1997). "Different Perspectives on Black Armband History". *Parliamentary Library: Research Paper* 5 1997-98. The Parliament of Australia. Retrieved March 5, 2015.
53. "The History of Apologies Down Under | Thinking Faith". *thinkingfaith.org*. February 21, 2008. Archived from the original on December 2, 2014. Retrieved March 5, 2015.
54. Wright, Tony (October 30, 2008). "A nation reborn at Anzac Cove? Utter nonsense: Keating". *The Sydney Morning Herald*.
55. Wright, Tony (October 31, 2008). "A nation reborn at Anzac Cove? Utter nonsense: Keating". *The Age*. Melbourne. Retrieved March 5, 2010.
56. "PM's culture wars a fraud: Rudd – National". *The Sydney Morning Herald*. October 28, 2006. Retrieved April 27, 2010.
57. "Full text of Australia's apology to Aborigines". *CNN*. February 12, 2008. Retrieved April 27, 2010.
58. "Brendan Nelson's sorry speech". *The Sydney Morning Herald*. February 13, 2008. Retrieved April 27, 2010.
59. "Paul Keating 'utterly wrong' to reject Gallipoli identity, says Kevin Rudd". October 31, 2008.
60. "Is Rudd having a Bob each way? – Opinion". *The Sydney Morning Herald*. October 28, 2004. Retrieved April 27, 2010.
61. "End of the culture wars | Richard Nile Blog, The Australian". *blogs.theaustralian.news.com.au*. November 28, 2007. Archived from the original on March 9, 2010. Retrieved April 27, 2010.
62. "Orwellian Left quick to unveil totalitarian heart". *The Australian*. December 12, 2007.
63. Hornsey, Matthew J.; Chapman, Cassandra M.; Fielding,

Kelly S.; Louis, Winnifred R.; Pearson, Samuel (August 2022). "A political experiment may have extracted Australia from the climate wars". *Nature Climate Change*. **12** (8): 695–696. doi:10.1038/s41558-022-01431-4. ISSN 1758-6798.

64. "The recent history of Australia's climate change wars". *SBS News*. Retrieved September 20, 2022.
65. Anthony, Constance G. (November 2018). "Schizophrenic Neocolonialism: Exporting the American Culture War on Sexuality to Africa". *International Studies Perspectives*. **19** (4): 289–304. doi:10.1093/isp/eky004.
66. van Klinken, Adriaan (2017). "Culture Wars, Race, and Sexuality: A Nascent Pan-African LGBT-Affirming Christian Movement and the Future of Christianity". *Journal of Africana Religions*. **5** (2): 217–238. doi:10.5325/jafrireli.5.2.0217. JSTOR 10.5325/jafrireli.5.2.0217. Archived from the original on August 10, 2021. Retrieved May 4, 2021.
67. Dotto, Carlotta; Cubbon, Seb (June 23, 2021). *Disinformation exports: How foreign anti-vaccine narratives reached West African communities online (Report)*. *First Draft News*. Retrieved June 23, 2021.
68. "Temples, opera, and braids: Photos reveal what China looked like before the Cultural Revolution". *Business Insider*. March 4, 2020.
69. "Why US and China are both stalked by concerns about the Cultural Revolution". *South China Morning Post*. July 11, 2020.
70. Balls, Katy (September 29, 2020). "The Tories are spoiling for a culture war to stand up for 'British values'". *inews.co.uk*. Retrieved February 8, 2021.
71. Malik, Kenan (December 20, 2020). "The Tory 'class agenda' is a culture war stunt that will leave inequality untouched". *The Guardian*. Retrieved February 8, 2021.
72. Mason, Paul (February 10, 2021). "Boris Johnson's probe into left-wing "extremism" is a dangerous distraction

from the fascist threat". *New Statesman*. Retrieved February 18, 2021. This is, at one level, part of the pre-scripted culture war being orchestrated by those around [Boris] Johnson.

73. "UK culture war: museum trustees are paying the price for disagreeing with government's policies". *www.theartnewspaper.com*. June 7, 2021.
74. "How Labour Lost the Culture War". *The Atlantic*. December 13, 2019.
75. "The UK is immersed in a class-culture war – and Labour is incapable of winning it". June 22, 2021.
76. Michael Savage (May 1, 2022). "Four in five people in the UK believe in being 'woke' to race and social justice". *The Guardian*. Retrieved May 3, 2022.
77. Renie Anjeh, Isabel Doraisamy (April 2022). "The Centre holds". *Global Future*. Retrieved May 3, 2022.
78. Rohac, Dalibor; Kokonos, Lance (November 2, 2020). "Poland's Culture Wars". *Foreign Policy*. Retrieved November 4, 2020.
79. Kakissis, Joanna (November 4, 2020). "Slovenian Prime Minister Cheers Trump 'Triumph' Despite Untallied Votes". *NPR*. Athens, Greece. Retrieved November 4, 2020.
80. "Ukraine's Culture War". *The National Interest*. February 7, 2014.
81. "Poland plans to tear down hundreds of Soviet memorials". *Deutsche Welle*. April 13, 2016.
82. "Then And Now: Soviet Monuments Disappear Across Poland". *Radio Free Europe/Radio Liberty*. October 23, 2020.
83. Eglash, Ruth; Selk, Avi (January 28, 2018). "Israel and Poland try to tamp down tensions after Poland's 'death camp' law sparks Israeli outrage". *The Washington Post*.
84. Heller, Jeffrey; Goettig, Marcin (January 28, 2018). "Israel and Poland clash over proposed Holocaust law". *Reuters*.
85. Katz, Brigit (January 29, 2018). "The Controversy Around Poland's Proposed Ban on the Term 'Polish Death Camps'".

The Smithsonian Magazine.

86. "The Latest: Party head: Israel confirms Polish view on Nazis". ABC News. Retrieved July 7, 2018.
87. Baran, Violetta, ed. (February 6, 2018). "Były minister obrony Ukrainy ostrzega: ponad milion Ukraińców może chwycić za kopie" [Former Ukrainian Minister of Defense Warns: over a million Ukrainians may take up the cudgels]. WP Wiadomości (in Polish). Wirtualna Polska. Retrieved May 16, 2019.
88. Kozińska, Anna, ed. (February 1, 2018). "Spór na linii Polska-Izrael. Do grona komentatorów dołączyła Ukraina". WP Wiadomości (in Polish). Wirtualna Polska.
89. ""Mówię: UPA odpowiada za ludobójstwo Polaków. Ukraińcy, ścigajcie mnie!"" (in Polish). Retrieved March 6, 2018.
90. "Polish President Calls 'LGBT Ideology' More Harmful Than Communism". Time. Archived from the original on June 13, 2020. Retrieved June 14, 2020.
91. "Polish election: Andrzej Duda says LGBT 'ideology' worse than communism". BBC News. June 14, 2020.
92. "Here's why American conservatives are heading to Hungary for a big conference". NPR.org. Retrieved May 19, 2022.

Aiheesta enemmän

- Chapman, Roger, and James Ciment. *Culture Wars: An Encyclopedia of Issues, Viewpoints and Voices* (2nd ed. Routledge, 2015)
- D'Antonio, William V., Steven A. Tuch and Josiah R. Baker, *Religion, Politics, and Polarization: How Religiopolitical Conflict Is Changing Congress and American Democracy* (Rowman & Littlefield, 2013) ISBN 1442223979 ISBN 978-1442223974
- Fiorina, Morris P., with Samuel J. Abrams and Jeremy C. Pope, *Culture War?: The Myth of a Polarized America* (Longman, 2004) ISBN 0-321-27640-X
- Graff, Gerald. *Beyond the Culture Wars: How Teaching the*

Conflicts Can Revitalize American Education (1992)

- Hartman, Andrew. *A war for the soul of America: a history of the culture wars* (University of Chicago Press, 2015)
- Hunter, James Davison, *Culture Wars: The Struggle to Define America* (New York: Basic Books, 1992) ISBN 0-465-01534-4
- Jay, Gregory S., *American Literature and the Culture Wars*, (Cornell University Press, 1997) ISBN 0-8014-3393-2 ISBN 978-0801433931
- Jensen, Richard. "The Culture Wars, 1965-1995: A Historian's Map" *Journal of Social History* 29 (Oct 1995) 17-37. in JSTOR
- Jones, E. Michael, *Degenerate Moderns: Modernity As Rationalized Sexual Misbehavior*, Ft. Collins, CO: Ignatius Press, 1993 ISBN 0-89870-447-2
- Prothero, Stephen (2017). *Why Liberals Win the Culture Wars (Even When They Lose Elections): A History of the Religious Battles That Define America from Jefferson's Heresies to Gay Marriage Today*. HarperOne. ISBN 978-0061571312.
- Strauss, William & Howe, Neil, *The Fourth Turning, An American Prophecy: What the Cycles of History Tell Us About America's Next Rendezvous With Destiny*, 1998, Broadway Books, New York
- Thomson, Irene Tavis., *Culture Wars and Enduring American Dilemmas*, (University of Michigan Press, 2010) ISBN 978-0-472-07088-6
- Walsh, Andrew D., *Religion, Economics, and Public Policy: Ironies, Tragedies, and Absurdities of the Contemporary Culture Wars*, (Praeger, 2000) ISBN 0-275-96611-9
- Webb, Adam K., *Beyond the Global Culture War*, (Routledge, 2006) ISBN 0-415-95313-8
- Zimmerman, Jonathan, *Whose America? Culture Wars in the Public Schools* (Harvard University Press, 2002) ISBN 0-674-01860-5

Text is available under the Creative Commons Attribution-ShareAlike License 3.0

Alkuperäinen teksti: https://en.wikipedia.org/wiki/Culture_war